

Arrest

nr. 167 866 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2008 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op respectievelijk 3 maart 2009 en 13 maart 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nrs. 28 966 en 28 967 van 22 juni 2009 opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 27 mei 2009 diene verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing diene verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 71 094 van 25 juli 2011 de beslissingen vernietigt. Op 30 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag opnieuw ongegrond wordt verklaard.

Op 11 oktober 2011 diene verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 22 maart 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.10.2011 (aangevuld op 21.08.2012 en op 03.11.2012) werd ingediend door en op 21.08.2012 en op 03.11.2012 aangevuld door:

*G., A. (R.R.: ...) geboren te Netic op (...)1984
en partner:*

L., A. (R.R.: ...) geboren te Peje op (...)1980

nationaliteit: Kosovo adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 08 augustus 2008 in België verblijven, reeds heel wat inspanningen geleverd zouden hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving, zeer goed Nederlands spreken daar zij vele contacten onderhouden met vrienden die de Nederlandse taal machtig zijn (zie op naam van L. A.: "Deelcertificaat van de Module BENT2 04" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 30 september 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 05" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 09 november 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 Breakthrough 4" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 25 januari 2011 ;op naam van Gashi Ali: "Deelcertificaat van de Module BENT2 04" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 30 september 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 05" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 09 november 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 06" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven- Hageland op 11 december 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 Breakthrough 4" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 25 januari 2011), er alles aan zouden doen om een waardevolle toevoeging te zijn voor de maatschappij, geen problemen maken, steeds vriendelijk zijn in de omgang, een meerwaarde zouden kunnen bieden aan onze maatschappij, dat de heer G. werkbereid is en zicht op werk zou hebben van zodra hij de nodige papieren zou hebben (zie "inlichtingenfiche bezorger" afgegeven op 19 oktober 2012), en dat betrokkenen meerdere getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen diene een asielaanvraag in op 08 augustus 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 22 juni 2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 06

september 2011 en verbleven nadien illegaal in België. De duur van de procédure - namelijk 10 maand 14 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat zijn cliënten gedurende de oorlog in Kosovo veelvoudig geconfronteerd werden met verschrikkelijke gewelddaden dewelke bij beide verzoekers tot op de dag van vandaag nog steeds sporen nalaten. Gelet op deze omstandigheden -gaat de raadsheer verder- is een terugkeer van verzoekers naar hun geboorteland te gevaarlijk en zou dit hun leven in gevaar brengen. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 22 maart 2013. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van VDHL, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L., A. geboren te Peje op (...)1980, nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 22 juni 2009.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 07 oktober 2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 30 januari 2013.”

en

“In uitvoering van de beslissing van VDHL, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G., A. geboren te Netic op (...)1984, nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 22 juni 2009.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 07 oktober 2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 30 januari 2013."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt evenmin tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de onontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag

3.1 In het eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, met name artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 9bis, 52 en 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM evenals art. 3 EVRM.

Artikel 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

1.

Verzoekers kunnen met deze argumentatie niet akkoord gaan.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Dat werd immers mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekers voldoen aan de inhoudelijke criteria wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist, wel integendeel.

Verweerder verwijst in zijn eigen beslissing immers zelf naar de zeer vergevorderde graad van integratie van verzoekers.

Dat verzoekers aldus, gelet op deze graad van integratie, voldoen aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor zij ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden dewelke verzoekers toelaten om hun regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van hun verblijfplaats.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hier door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden.

Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

2.

Daarnaast dient op de volgende rechtspraak te worden gewezen:

"Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoont dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is, terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem toegestaan is te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen. "

(R.v.St. (I^e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M. 2001, 33)

"De buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht, maar zijn die omstandigheden die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij is toegestaan te verblijven, om er bij de bevoegde Belgische Diplomatieke post zijn aanvraag om verblijfsvergunning in te dienen, beletten of op zijn minst erg bemoeilijken. "

(R.v.St. (I^e kamer), nr. 88.434, 29 juni 2000, A.P.M., 2000, 139)

Daarnaast wordt algemeen aanvaard dat zelfs wanneer een terugkeer objectief mogelijk is, het gevaar dat daaraan verbonden is te beschouwen is als een 'buitengewone omstandigheid' zoals voorzien in de wet, die een terugkeer onmogelijk maakt.

Gedurende de oorlog in Kosovo werden verzoekers veelvoudig geconfronteerd met verschrikkelijke gewelddaden, dewelke bij beide verzoekers tot op de dag van vandaag nog steeds sporen nalaten.

Gelet op deze omstandigheden is een terugkeer van verzoekers naar hun geboorteland te gevaarlijk en zou dit hun leven in gevaar brengen.

Dat een terugkeer voor verzoekers effectief ook gevaar inhoudt blijkt daarnaast uit de volgende bronnen:

"More than two years after declaring independence, Kosovo struggles with uneven rule of law and a weak justice system that is failing its citizens. The police, public prosecutors and courts are erratic performers, prone to political interference and abuse of office. Organised crime and corruption are widespread and growing. Realising that prosperity, relations with the European Union (EU) and affirmation as an independent state depend on the rule of law, the government has taken important steps, replacing key officials and passing long-delayed reforms. But critical weaknesses remain, notably in the courts, and the government, supported by the international community, must act swiftly to curtail them. " (The Rule of Law in Independent Kosovo, Europe Report n° 204 - 19 May 2010, p. i)

"But the crime pillar has only limited capacity to get beyond low-level crimes, because of political interference, security problems and limited training. The police sometimes do not know how to conduct interrogations. Anecdotal evidence suggests some officers enjoy the fearsome reputation that is a legacy of Serbian rule; an officer said, "I arrest the perpetrator, and my colleagues beat them. They do the job ". At times, prosecutors suspect police of deliberately suppressing evidence and sabotaging prosecution. A prosecutor who had been investigating an official, a close acquaintance of the internal affairs minister, told Crisis Group that after amassing enough evidence for a solid case, he asked the police to investigate for confirmation. They did not reply for several months, then reported that there was no evidence implicating the individual. Likewise, since January 2009, prosecutors report having asked police to investigate 160 cases referred to them by the anti-corruption agency and receiving only three or four replies. "

(The Rule of Law in Independent Kosovo, I.c., p. 8)

Aldus blijkt dat dat georganiseerde misdadaad nog steeds wijdverspreid is in Kosovo en dat de overheid tot in de hoogste geledingen doordrongen is door corruptie waardoor zij deze onveilige situatie geen halt kan toeroepen.

Dat die overheidsdiensten er eveneens niet voor terugdeinzen om ongeoorloofde praktijken te beoefenen blijkt uit het volgende rapport.

"The CPT's delegation received numerous allegations of physical ill-treatment by officers of the Kosovo Police. In addition to excessive use of force at the time of apprehension, the ill-treatment alleged included slaps, punches, kicks and beating on the soles of the feet by police officers attempting to obtain confessions

during questioning. In a number of cases, medical evidence was gathered which was fully consistent with the allegations made. Overall, it appeared that the situation as regards the treatment of persons detained by the Kosovo Police was no better and possibly worse than that observed during the Committee's 2007 visit."

(Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, 22nd General Report of the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT), 6 November 2012, CPT/Inf (2012) 25, <http://www.refworld.org/docid/5098eccc2.html>, 33)

Aldus houdt een verplichte terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst om hun aanvraag tot regularisatie aldaar in te dienen dan ook een schending in van art. 3 EVRM.

Dat ook een organisatie als Eulex in Kosovo nog niet volledig op punt staat, dat haar opdracht zeer beperkt is en dat zij dan ook niet voor de nodige stabiliteit kan volgen, blijkt uit het volgende:

"Our mandate also enables us to use corrective powers. But we are only to intervene in exceptional cases: for instance when the Kosovo authorities fail to prevent violence against non-majority communities or when there is political interference undermining the rule of law. I hope that these powers will only be used rarely." (Eulex Kosovo Police Component, <http://www.eulex-kosovo.eu/en/police/>)

In die zin werd er ook kritiek geuit, o.m. door het hoofd van de International Civilian Office te Kosovo, de heer Pieter Feith:

"I am really of the opinion that EULEX ought to be more active in the north of Kosovo, as well as that it should launch actions against certain local criminals," Feith was quoted as telling daily Zeri."

(Feith criticizes EULEX performance in north, <http://www.b92.net/eng/news/politics-article.php?vvvv=2011&mm=Q5&dd=23&navid=74496>)

Ook de president van Kosovo, Atifete Jahjaga, is ontevreden met de werking van Eulex:

"Criticism against EULEX is reasonable because EULEX must enforce law and order and must fight organized crime and something that it hasn't done successfully in the past. EULEX keeps a status neutral position but this position is not neutral vis-a-vis law and order."

(Unmik Media Monitoring Headlines, President Jahjaga criticizes EULEX,

<http://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:pbh1v7h6acEJ:www.unmikonline.org/Headlines/Headlines%2520-...>)

Aldus is duidelijk dat ook Eulex verzoekers onvoldoende kan beschermen.

Dat de situatie specifiek in de regio van herkomst ernstig is, blijkt tevens uit het volgende:

"The trend in the Pejë/Pec region in the west of Kosovo has been of particular concern, with an increasing number of incidents affecting the Kosovo Serb community in Klinë/Klina and Istog/Istok municipalities. During 2012, 73 incidents, or 20 per cent of all incidents reported, occurred in those two municipalities. There is a perception among the local Kosovo Serbs that the intention behind the crimes was to force them to leave. There is also a perception that the Kosovo police is reluctant to actively investigate incidents that involve Kosovo Serbs, which led to the decision by Kosovo Serb residents of Istog/Istok to boycott the meetings of the local community safety council."

(UN Security Council, Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, 4 February 2013, S/2013/72, <http://www.refworld.org/docid/511b95ae2.html> 4-5)

Aldus is het duidelijk dat het in die omstandigheden voor verzoekers effectief in ieder geval heel moeilijk zonet onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf in te dienen en te wachten op een beslissing in deze gelet op het feit dat een terugkeer gevaarlijk is en hun leven in gevaar zou brengen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel."

3.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 52 van de vreemdelingenwet, de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name hun integratie en sociale banden in België, de duur van de asielprocedure en het gevaar voor hun leven bij een terugkeer naar hun land van herkomst, niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9 van de vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9bis van de vreemdelingenwet).

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij in het eerste middelonderdeel aanvoeren dat *“wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden”*. Deze instructie die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegronde verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, werd immers vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De bewering dat door de bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Vlaams Minderhedencentrum werd toegezegd dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie, ook voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de buitengewone omstandigheden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dient immers de wet te laten primeren op dergelijke mondelinge instructies. Evenmin is het van belang of de verzoekende partijen al dan niet zouden voldoen aan de inhoudelijke criteria van de instructie, nu deze de grond van de aanvraag betreffen en de verwerende partij, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het indienen van de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval was.

In zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat zij, gelet op hun integratie, voldoen aan de buitengewone omstandigheden die hen toelaten een machtigingsaanvraag in België in te dienen, wordt verwezen naar de rechtsspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat in de bestreden beslissing foutief of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat *“Het feit dat betrokkenen sinds 08 augustus 2008 in België verblijven, reeds heel wat inspanningen geleverd zouden hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving, zeer goed Nederlands spreken daar zij vele contacten onderhouden met vrienden die de Nederlandse taal machtig zijn (zie op naam van L. A.: "Deelcertificaat van de Module BENT2 04" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 30 september 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 05" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 09 november 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 Breakthrough 4" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 25 januari 2011 ;op naam van G. A.: "Deelcertificaat van de Module BENT2 04" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 30 september 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 05" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 09 november 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 06" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven- Hageland op 11 december 2009; "Deelcertificaat van de Module BENT2 Breakthrough 4" afgegeven door Centrum voor Basiseducatie Leuven-Hageland op 25 januari 2011), er alles aan zouden doen om een waardevolle toevoeging te zijn voor de maatschappij, geen problemen maken, steeds vriendelijk zijn in de omgang, een meerwaarde zouden kunnen bieden aan onze maatschappij, dat de heer G. werkbereid is en zicht op werk zou hebben van zodra hij de nodige papieren zou hebben (zie "inlichtingenfiche bezorger" afgegeven op 19 oktober 2012), en dat betrokkenen meerdere getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”* Waar de verzoekende partijen in dit middelonderdeel laten gelden dat zij hun land van herkomst hebben moeten verlaten omdat zij dienden te vrezten voor hun leven nu zij *“veelvuldig geconfronteerd (werden) met verschrikkelijke gewelddaden”* en een terugkeer gevaarlijk is

en hun leven in gevaar brengt, beperken zij zich tot een herhaling van wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat hun raadsman *“echter geen enkel argument (heeft) naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*, te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar de verzoekende partijen citeren uit vier bronnen waaruit zou blijken dat in hun land van herkomst georganiseerde misdaad nog steeds wijdverspreid is en de ordediensten er niet voor terugdeinzen om ongeoorloofde praktijken te beoefenen en dat een organisatie als Eulex niet voor de nodige stabiliteit kan zorgen, merkt de Raad op dat deze argumenten niet zijn aangehaald in de aanvraag. Verzoekende partijen kunnen de verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen motivering te hebben gegeven met betrekking tot elementen waarvan zij geen kennis had. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen aangereikte elementen. Aldus maken zij een schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben kunnen indienen.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij niet kunnen terugkeren omdat zij in hun land van herkomst veelvuldig werden geconfronteerd met verschrikkelijke gewelddaden en dat een terugkeer gevaarlijk is omdat de georganiseerde misdaad nog steeds wijdverspreid is, de corruptie hoog en Eulex hen niet voldoende kan beschermen. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen, ook niet in dat zij dienen terug te keren naar een regio in een land waar zij zich niet veilig voelen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – impliceert dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij in hun land van herkomst een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Verzoekende partijen blijven ter zake ook vaag. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen laten na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerst bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN